

Μια επείγουσα κλήση

γράφει ο **Γεώργιος Αθ. Δαλαμάγκας**
Καρδιολόγος

Μόλις είχα επιστρέψει στο σπίτι μου, μετά από μια κοπιαστική μέρα. Είχα ξεντυθεί και ετοιμαζόμουν κάτι να τσιμπήσω. Ύστερα θα άνοιγα την τηλεόραση να ακούσω τα νέα της ημέρας. Δεν πρόφθασα να καθίσω στο τραπέζι και το τηλέφωνο άρχισε να χτυπάει δαιμονισμένα. Η γυναίκα μου, έσπευσε και σήκωσε το ακουστικό.

– Είναι για σένα, άκουσα να μου λέει, προτείνοντάς μου το ακουστικό. Είναι κάποιος ασθενής σου και έχει λέει σοβαρό πρόβλημα.

– Γιατρέ μου, σε παρακαλώ έλα γρήγορα στο σπίτι μου, τον άκουσα να μου λέει. Έχω ένα τρομερό πόνο στο στήθος.

– Με ποιόν έχω την τιμή να ομιλώ παρακαλώ, ποιος είσθε; Του απήντησα για να κερδίσω κάποια δευτερόλεπτα.

– Α! Με συγχωρείς γιατρέ. Πώς δεν με γνώρισες. Είχα έλθει πριν από κανένα εξάμηνο στο γιατρείο σου και συ ψώνισες πουκάμισα τις προάλλες από τη βιοτεχνία μου, δεν με θυμάσαι; Είμαι ο Γιάννης ο Μπελλιδής.

– Α ναι, αλλά πες μου τώρα τι σου συμβαίνει, τι πόνο έχεις; Τον ρώτησα, για να καταλάβω το επείγον της περίπτωσης του, με την ελπίδα να αποφύγω αυτή την κατ' οίκον επίσκεψη.

– Γιατρέ πονάω πολύ, σου λέω, πονάω στο μέρος της καρδιάς πολύ δυνατά. Δεν τον αντέχω τον πόνο, έχω ιδρώσει, δεν μπορώ να αναπνεύσω σου λέω. Έλα σε παρακαλώ γρήγορα. Πάρε και τον καρδιογράφο σου γιατρέ, για καρδιά μου πρόκειται.

– Ασφαλώς δεν πίστεψα, ή για να ακριβολογήσω, δεν ήμουν εκατό τοις εκατό βέβαιος ότι δεν επρόκειτο για πόνο της καρδιάς και έκανα μια τελευταία προσπάθεια, να αποφύγω την επίσκεψη, λέγοντας:

– Άκουσέ μου σε παρακαλώ, θα χάσουμε πολύτιμο χρόνο, ώσπου να ετοιμασθώ και να έλθω στο σπίτι σου. Είναι για σένα καλύτερα να πας στο εφημερεύον για καρδιολογικά περιστατικά Νοσοκομείου, έτσι ώστε αν πρόκειται για την καρδιά

σου να αντιμετωπισθεί γρήγορα και κατάλληλα η περίπτωση σου. Έχουμε σήμερα φάρμακα που σε τέτοιες περιπτώσεις, έχουν μεγάλη επιτυχία όταν χορηγηθούν έγκαιρα. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ώσπου να έλθω, να βρω να παρκάρω, και να βγάλουμε το Ηλεκτροκαρδιογράφημα θα περάσει πολύ ώρα και θα χάσουμε πολύτιμο χρόνο. Εγώ σου το λέω για καλό σου, είναι καλύτερα για σένα να πας το συντομότερο στο νοσοκομείο. Καλέστε το 166. Θα έλθει πολύ γρηγορότερα από μένα το ασθενοφόρο και θα σας μεταφέρει αμέσως στο εφημερεύον νοσοκομείο.

– Γιατρέ έλα πρώτα να με εξετάσεις εσύ και μετά βλέπουμε, δεν πάω έτσι στο Νοσοκομείο.

Ύστερα από αυτή την σιχομουθία, ξέχασα στι-δήποτε άλλο και σε λίγα λεπτά της ώρας έτρεχα με το αυτοκίνητό μου, όσο το επέτρεπε η κίνηση στην παραλιακή. Έφθασα σε δέκα λεπτά περίπου στο σπίτι του αρρώστου. Η σύζυγός του μου άνοιξε την εξώπορτα της πολυκατοικίας, και την άκουσα να λέει ψύχραιμα...

– Στον πέμπτο γιατρέ, να πάρετε το δεξιό ασανσέρ.

Βγήκα απευθείας στο χωλ του διαμερισμάτος τους. Ο “άρρωστος” ξάπλωνε στον διπλό καναπέ του ευρύχωρου καθημερινού δωματίου. Ήταν ένας υπέρβαρος πενηντάρης και φορούσε τις πιτζάμες του. Από την πρώτη εμφάνισή του δεν έμοιαζε να πονάει ανυπόφορα, ούτε ήταν καν ιδρωμένος.

Να εδώ γιατρέ μου, εδώ πονάω, και έδειξε με το χέρι του την προκάρδια χώρα, προς την κορυφή της καρδιάς και τη βάση του αριστερού ημιθωρακίου. Εδώ πονάω με την αναπνοή, μου κόβονται τα ήπατα από τον πόνο και δεν μπορώ να κινηθώ.

Ανέπνευσα με ανακούφιση. Πονούσε με την εισπνοή, στο ημιθωράκιο και στη προκάρδια χώρα.

Εντάξει, είπα, δεν είναι κάτι σοβαρό, μην ανησυχείτε. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται για ψύξη. Πού κρυστάτωσε; Ούτε καν χρειάζεται να κάνουμε ηλεκτροκαρδιογράφημα. Θα είναι φυσιολογικό.

Με κοίταξε με απορία και είπε: Γιατρέ πονάω πολύ, κάντε μου ένα Ηλεκτροκαρδιογράφημα σας παρακαλώ.

Δεν είπα πως δεν θα σας κάνω. Τώρα που ήλθα είπα ψιθυριστά.

Καθώς έκανε προσπάθεια να μετακινηθεί στον καναπέ και να ετοιμασθεί για την εξέταση και το ηλεκτροκαρδιογράφημα έσπρωξε προς το πλάι του μερικά τηλεκοντρόλ, ενώ η τηλεόραση εξακολουθούσε να παίζει. Η κλινική εξέταση ήταν αρνητική και το ηλεκτροκαρδιογράφημα επίσης.

Τι είναι όλα αυτά τα τηλεκοντρόλ; ρώτησα στο τέλος.

– Α! γιατρέ δεν ξέρεις; Εγώ στη δουλειά κουράζομαι πολύ. Όλη μέρα στο γραφείο, τηλέφωνα, σκοτούρες, συζητήσεις, εκνευρισμοί, συγχύσεις. Εδώ είναι το βασιλείο μου, δεν επιτρέπω να με ενοχλήσει κανείς. Όταν έρχομαι κάθε βράδυ, συνήθως μετά τις εννιά, και καμιά φορά και το μεσημέρι, αφού φάω καλά, ξαπλώνω στον καναπέ μου και κάνω το κέφι μου. Αν έχει ζέστη μ' αυτό εδώ ανοίγω το air condition, αν κάνει κρύο το χειμώνα το γυρίζω στη ζέστη, να μ' αυτό εδώ το κουμπί. Παρακολουθώ τις ειδήσεις από ένα δυο σταθμούς της τηλεόρασης. Συνήθως δεν τους πιστεύω και παρακολουθώ τι γίνεται στον κόσμο από τα δορυφορικά προγράμματα. Να, αυτό εδώ είναι το αντίστοιχο control. Μ' αυτό πιάνω ό,τι θέλω, από αραβικά και κανάλια της Αφρικής μέχρι Αμερικάνικα. Βλέπω διάφορα, κοινωνικά, ιστορικά και δραματικά έργα αλλά και κωμωδίες και ριάλιτι και καου-

μποϊκά. Ξέρεις κάνω συνεχώς ζάπινγκ και όπου σκαλώσω. Ακόμη και αν δεν βρω τίποτε το ενδιαφέρον σε όλα αυτά, υπάρχει και το Video. Κοίταξε εκεί. Έχω μια πολύ καλή σειρά από βιντεοταινίες ακόμη και από παλιούς αγώνες του μπάσκετ. Τότε είχα μανία να γράφω τα ενδιαφέροντα μάτς του πρωταθλήματος του μπάσκετ και των αγώνων των ομάδων μας στην Ευρώπη. Όλα αυτά γιατρέ από δω απ' το αρχηγείο μου, από αυτόν τον καναπέ, που είναι αλήθεια, υποφέρει λίγο. Η τεχνολογία βλέπεις μας προσφέρει όλες αυτές τις δυνατότητες γιατί να μην τις εκμεταλλευθούμε. Αλήθεια δεν έχουν βρει τρόπους να λαμβάνετε ηλεκτροκαρδιογράφημα χωρίς αυτά τα καλώδια, που μ' έβαλες προηγουμένως και πάνω από τα ρούχα μας, χωρίς να είναι ανάγκη να ξεντυνόμαστε; Έτσι παιδεύεστε και σεις πολύ. Θα έλεγα μάλιστα να μπορείτε να παίρνετε ηλεκτροκαρδιογράφημα από το σπίτι ή το γραφείο σας. Γιατί όχι. Τόσα πράγματα έχει πετύχει σήμερα η τεχνολογία.

Να σας προσφέρουμε ένα ουσίκι γιατρέ; Τον διέκοψε η σύζυγος.

Έδωσα τις ιατρικές μου οδηγίες και έφυγα. Ο αθεόφοβος είχε ευφορία μόλις βεβαιώθηκε πως δεν είχε πρόβλημα με την καρδιά του. Μίλησε ακόμη και για τηλειατρική.

Στην επιστροφή, σκεπτόμουν πόσο δρόμο είχαμε ακόμη να διανύσουμε ή πόσο ανίκανοι ήμασταν μέχρι τώρα, γιατροί και πολιτεία, ώστε να πείσουμε τους ανθρώπους να αλλάξουν τρόπους ζωής.

Απρίλιος 2003

Το άγχος

Δε μας φθάνει όλη μέρα, δε μας επαρκεί η νύχτα,
για να μάθουμε πολλά, άγραφα ως και γραφτά.

Φταίει μόνο ο εαυτός μας, και η μόνιμη η ζάλη,
η συγκέντρωση της μνήμης που σκοτίζει το κεφάλι;

Δε μου φθάνουν τα δικά μου, έχω και αυτούς τους άλλους,
τις γυναίκες και τους άνδρες, τους μικρούς και τους μεγάλους.

Δε μας φθάνουμε τα λίγα, θέλουμε και τα πολλά
και ασθμαίνουμε μονίμως κι ασθενούμε φανερά.

Να! Με λούζει ο ιδρώτας, έχω και ταχυπαλμία
κάθε ώρα και στιγμή νιώθω μια αδυναμία.

Να! με σφίγγει το στομάχι και πονάει κι η καρδιά
δε μου φαίνεται η βαλίτσα, πως θα πάει μακριά.

Κι' όλο βιάζομαι, θαρρείς, κάτι θέλω να προφθάσω.
Το παραμικρό αν ξεχάσω, λες τα πάντα μου θα χάσω.

Το παραμικρό μ' αγγίζει και με άγχος με γεμίζει.
Πότε άραγε θα μάθω, τι είν' αυτό που θε να πάθω;

Θεσσαλονίκη, 30/6/2002

Γ. Δαλαμάγκας

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ